

I avui, Isidre, on som?

Nosaltres, la Lourdes i jo, hem arribat fins aquí. L'un al costat de l'altre. Hem treballat. Hem gastat poc, només pel que necessitàvem. Hem estalviat. Hem ajudat tanta gent com hem pogut. Aquests són els nostres costums, els nostres valors.

Abans els veïns s'ajudaven. El batre, el segar, el collir... eren feines que s'havien de fer i es feien entre tots. Ni se'n parlava... Es feien i prou.

Avui tothom parla de solidaritat i no veus mai ningú.

Jo vaig estar de sort, perquè vaig trobat una dona que pensava igual que jo. No ens hem tingut mai res. En tota la vida, no ens hem fet ni un dia de morros.

Ara nosaltres ja fem poca cosa.

Però vós esteu molt al dia, al corrent de tot el que passa.

Cada dia al matí escolto Catalunya Ràdio. Cada dia al vespre veig el Cuni a la televisió i cada dia lleigeixo La Vanguardia. I la revista Ronçana, quan surt. Res més.

Déu n'hi dó! I com veieu Santa Eulàlia?

A Santa Eulàlia m'hi fico poc. Anem a Can Bassa, a la farmàcia, al metge i para de comptar.

Veig algunes coses que no s'han fet prou bé, que estan mal fetes, com per exemple:

El pas de la riera, que hi haurien de poder passar els cotxes i la gent, alhora. La Biblioteca, que és preciosa, però que ha costat massa diners i a Santa Eulàlia potser no li calia tant. La Font de Sant Cristòfol que l'heu tancada pels avis i ara no hi podem anar, amb aquella escala que hi ha per baixar.

Hi ha moltes coses que es podrien fer millor.

I com veieu el futur, en general?

Sóc força pessimista. Hem passat uns anys

molt bons. Hi ha hagut feina per tothom i han corregut els diners i avui tots tenim una cosa o altra. Però volem tenir molt, massa coses. Hem canviat la mentalitat i no estalviem. La gent es gasta el duro que no té.

A vegades em costa d'entendre. Veig mares que porten el nen a l'escola bressol i després se'n van al bar a esmorzar amb les amigues i s'hi estan mig matí.

Hi ha nois i noies que tenen cinquanta vestits a l'armari i se n'han de comprar de nous. Hem de rectificar moltes coses, però ni hi estem acostumats i ens costarà molt.

Jo, el futur el veig molt negre! No el veig clar el futur i és que, n'hem fet un gra massa.

No fa gaire temps que encara em deien: No siguis ase. Aneu de vacances amb la Lourdes! Podeu anar on vulgueu, als Estats Units i tot, si voleu. Si no teniu diners, us en deixaran ara, tots els que vulgueu.

Què et sembla? Ens hem endeutat per anar de vacances.

Jo em posava riure quan m'ho deien i feia broma. Els deia: No veus que jo ja tinc l'apartament a Mallorca? Jo ja hi sóc sempre de vacances..!

Però no ho hem fet bé, no. No tornarem a tenir mai més la sanitat pública que hem tingut aquests anys. Ni la feina. O almenys en tenim per molts anys.

Hi ha persones que tenen 30 o 40 anys i es refien del subsidi de l'avi.

No hi ha crèdit i no es poden muntar empreses. Trigarem molts anys a tornar a funcionar.

Els que avui tenen 20 o 25 anys i no tenen feina, no en trobaran d'aquí a uns anys, quan les coses tornin a anar endavant. Ja seran massa grans per trobar-ne i passaran gana i no hi haurà subsidi. D'on vols que surtin els diners?

No canviarem, estem massa mal acostumats.